

BENİM

ÖZGÜR

ÜNİYAM

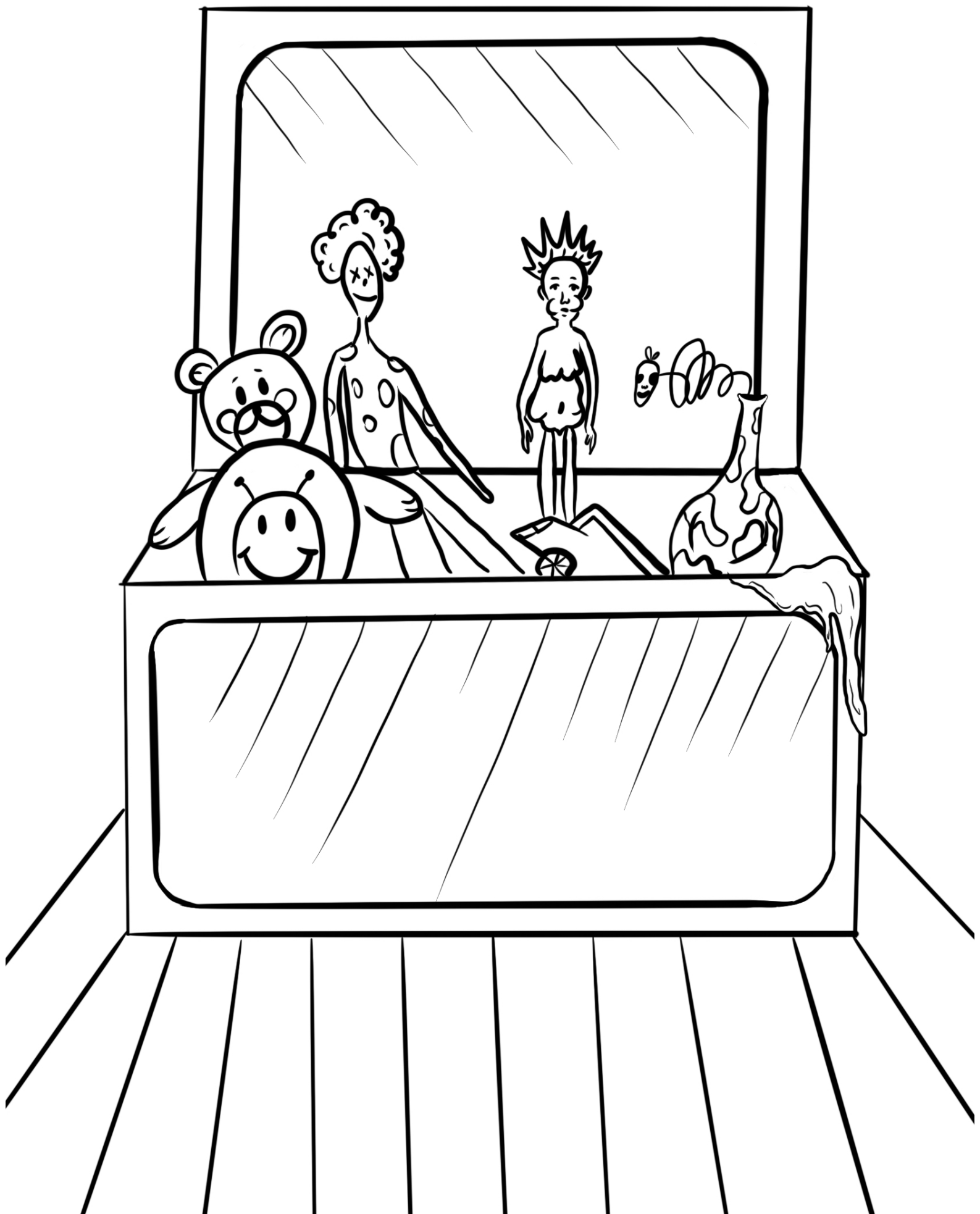
Hey çocuk! Bana bak, evet sen. Sana bir hikâye anlatacağım, dinle beni. Biz neden mi siyah-beyazız?

Ben ve arkadaşlarım Ayıcık, Deli, Araba ve Vızvız, farklı farklı çocukların oynamaktan sıkıldıkları, kiminin tavan arasına kaldırdığı kiminin de çöpe attığı oyuncaklarız biz. Ama bu sandıkta bulduğumuz günden beri, birbirimizden hiç ayrılmadık.

Çocukların bizle hoyratça oynadığı günler, tek dileğimiz bir kenara çekilip özgürlüğümüze kavuşmaktı, ama şimdi bu sandıkta fark ettik ki, biz o çocukların hayal güçlerinin sonsuzluğuyla

özgürleşiyormuşuz. Şimdi güzel çocuklar, size bir soru? Bizim neyimiz eksik? EVET, renklerimiz, şimdi sizden dileğimiz bizi istediğiniz gibi boyayın, hayatımızı güzelleştiren bizi özgürleştiren, pembeye, maviye, sarıya ve yeşile. Siz boyayın ki biz özgür olalım, bu sandık da bizim sonsuzluğumuz olsun!

Dünyanın en Rahat Halısı

Güneşin nazik, havanın serin; kuşlar, çiçekler ve yetişkinlerin özgür olduğu bir öğlen saatiydi. Böylesine en son ne zaman rastlamıştım hatırlamıyordum. Belki aylar, belki yıllar önce. O kadar güzel bastırmıştı ki o tatlı uyku, zaman geçsin, güneş yolculuğuna devam etsin istemiyordum. Ben burada, tam olduğum yerde uyuklayayım, dünya da yanıma oturup uyanmamı beklesin istiyordum. Yavaşça olduğum yere uzandım. Tam burası o kadar rahattı ki... Üstüne uzandığım halıyı dünyadaki en pahalı, en lüks yatakları da getirselers hiçbirine değişmezdim. Tüm bu düşünceler arasında yavaşça gözümü kapadım.

Bir süre sonra, uzaktan bir sesin birilerine seslendiğini fark ettim. Duyduğum sesi bir yerlerden ısırdığıma yemin edebilirdim ama bir türlü çıkaramıyordum kim olduğunu. Umursamamaya karar verdim. Kim olduğuna bakmak için gözümü bile açmayacaktım; rahatımın bozulmasını istemiyordum, ne de olsa çok önemli bir şey olsa gelir uyandırırırlardı beni. Çok geçmeden tekrar duydum aynı sesi. Bu sefer biraz daha yakından geliyordu. Yakınlaştıkça tanıdık bir ses olduğuna daha da fazla emin oluyordum. Bana mı sesleniyordu? Kim olabilirdi ki? Çok yakın biri olsa sesinden anlardım kim olduğunu. Acaba en son yıllar önce gördüğüm bir arkadaşım mıydı? Bazen hiç beklemediğiniz anlarda, hiç beklemediğiniz eski arkadaşlarınızla karşılaşabilirsiniz. Güzeldir bu karşılaşmalar, hiç haberdar olmadığınız hayatların da yaşanmaya devam ettiğini hatırlatırlar size.

Bu sırada ses gittikçe yaklaşmaya devam ediyordu. Artık o kadar yakındı ki, adımlarının yeri titretmesini ve hatta nefesinin sıcaklığını bile hissedebiliyordum. Bu noktada ben istemesem bile içgüdülerim gözümü açıp etrafa bakmaya zorluyordu beni. Kafamı zorla kaldırmış, göz kapaklarımı açmıştım. Gözlerimin önünde duran şeye hayretler içinde bakıyordum. Beynim bana bir oyun oynuyor olmalıydı. Emin olabilmek için tekrar gözümü kapadım, üçten geriye saydım ve gözümü ovuşturdum. Ama gördüklerim değişmemişti. Kopeğim Soley, sakın bir şekilde, yüzünde küçük bir tebessümle bana bakıyordu. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olacak ki, yüzündeki tebessümü bıraktı ve kafasını biraz yana eğip sordu:

“Ne oldu? Yoksa yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır” dedim. “Sen... konuşuyorsun?”

Yanlış bir şey yapmadığını anlayınca rahatladığını gösteren bir kafa hareketi yaptı, o narin gülümsemesini tekrar takındı ve: “E tabi! Herkes kendi rüyasında konuşur. Siz ben kendi rüyalarımnda konuşmuyorum mu sanıyordunuz?” dedi.

Söylediklerini idrak edemiyordum. Şaşkınlığıma şaşkınlık eklenmişti. Henüz ben Soley’in konuştuğu gerçeğine alışamadan bir de şimdi... *Onun* rüyasında olduğumuzu mu soyluyordu?

“Senin rüyan mı?” dedim. Gülümsemesi daha da artmıştı. “İlahi!” dedi, “Benim halımda uyuyunca ne olacağını bekliyordunuz ki?”

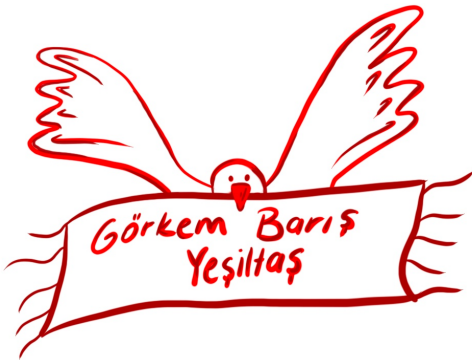
Etrafa bakıyor, duyduklarına anlam vermeye çalışıyordum. Camdan dışarısı gözüme takıldı. Hava hala çok güzeldi. Bunu görmek beni biraz rahatlatı. Şöyle derince içime çektim havayı. Soley’e tekrar baktım. O da bana baktı ve “Güzel, biraz rahatlamışa benziyorsunuz” dedi, “Açıkmiş olmalısınız, isterseniz bir şeyler yiyelim”. Dört ayağının üstünde yemek masasına doğru yürüdü ve sandalyeye tırmanırken devam etti: “Gecen gün aldığınız bisküvilere bayıldım doğrusu! Rüyamda sürekli onlardan yiyorum! Ama maalesef pek fazla insan yemeğim yok, siz de bunlarla idare etmek durumunda kalabilirsiniz.” Şöyle bir duraksadı ve gülerek ekledi: “Sizin rüyalarınızda yemek zorunda kaldığım brokolilere sayın bunları!”

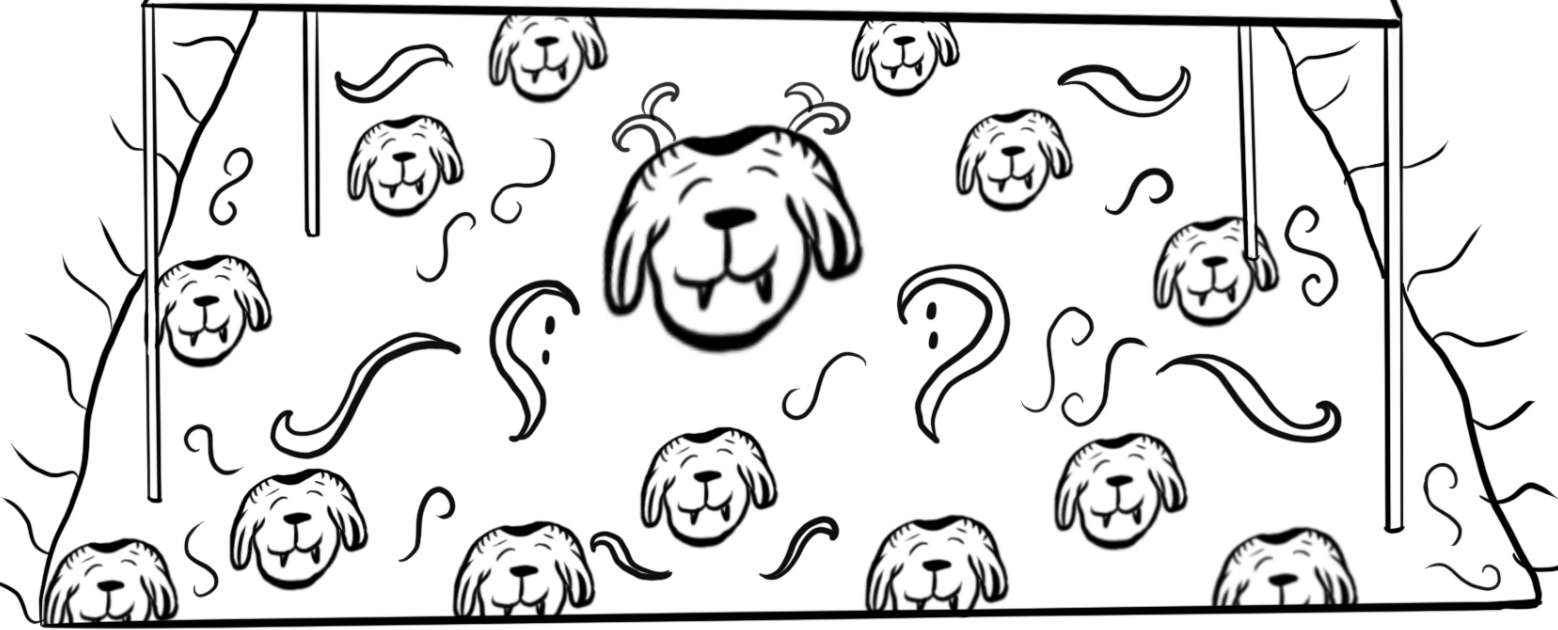
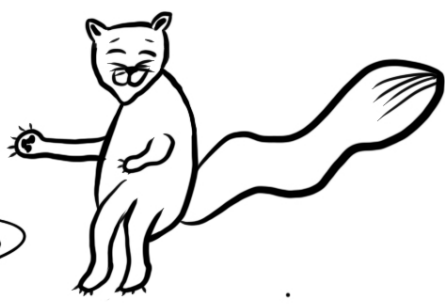
“Sen de benim rüyalarımna mı giriyorsun?” dedim.

“E ben de bazen sizinle birlikte yatağınızda uyuyorum ya” dedi.

Mantıklı geldi.

“Doğru” dedim.

En yüksek sesimle şarkı söylemeyi her zaman çok isterim.

Ama utanıyorum,
Kalabalığı etrafıma çekebilirim.

Uzun bir duşta en sevdiğim şarkıları açıp
İstedğim gibi eşlik ederken,
Ve o an,

Dinleyicilerim olan su damlaları sesimi alıp
Yankılar yaratırken,
Birden bana eşlik eden seyircilere dönüşür gibi olurlar.

Neredeyse kendime özel sahnem,
Özgürce şarkılar söylediğim duş teknem.

Kalktı çocuk sıcacık yatağından bir okul gününde.

Kıyafetlerini giydi, çantasını aldı, evinin kapısından çıktı. Yolda komşularıyla, daha önce görmediği yabancılarla selamlaştı, “günaydın” dedi ve belki çocuk ruhuyla güzelleştirdi sabahlarını yalnız hayatların. Kimilerine bakışlarıyla dokundu sadece. Okul sırasına oturduğunda, onun da aklında bir bakışın resmi kalmıştı. Genç bir kadının umursamaz, bilge, hayat dolu bakışı, rüzgarla uçuşan saçlarının arasından beliren. Ve çocuk içinden kendine bir not bıraktı, daha sekizinde: Ne çok hayatı karşılayıp uğurluyoruz bir gün içinde...

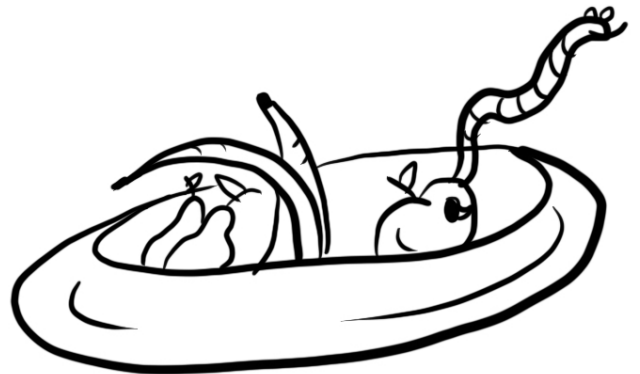
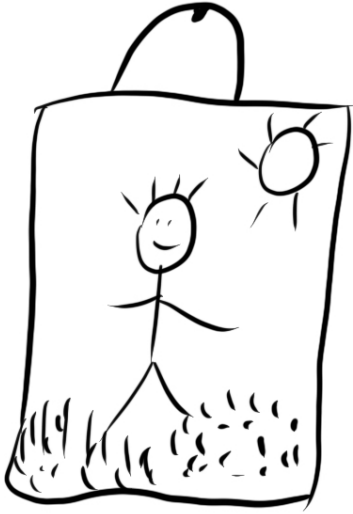
Özgürüm.

Anlatacaklarım var benim, hatta çizeceklerim. Kalemimi elime aldığımda her renk, her şekil kalbimden kağıda geçer. Hayır özgürüm, kağıt olmak zorunda da değil. İstersen elimi masaya koyar, sayarak parmaklarımı çizerim, 1-2-3-... Çizdiğim el de özgür, ister beyaz, ister siyah ister rengarenk olsun. Renkler özgür. Kağıdıma sığmadığımda bütün dünya bir tuval gözümde. Renklendiririm, çizerim. Aklıma bir fikir gelir hemen gözlerimi yumar şekillendiririm. Dinozorlar ve uzaylılar... Şimdi sadece elimi çizeceğim, tam şu an buraya. Çünkü ben değerliyim ve bu dünyaya bir iz bırakacağım.

Ha, bu arada, elmadan kaçan solucan var ya :)

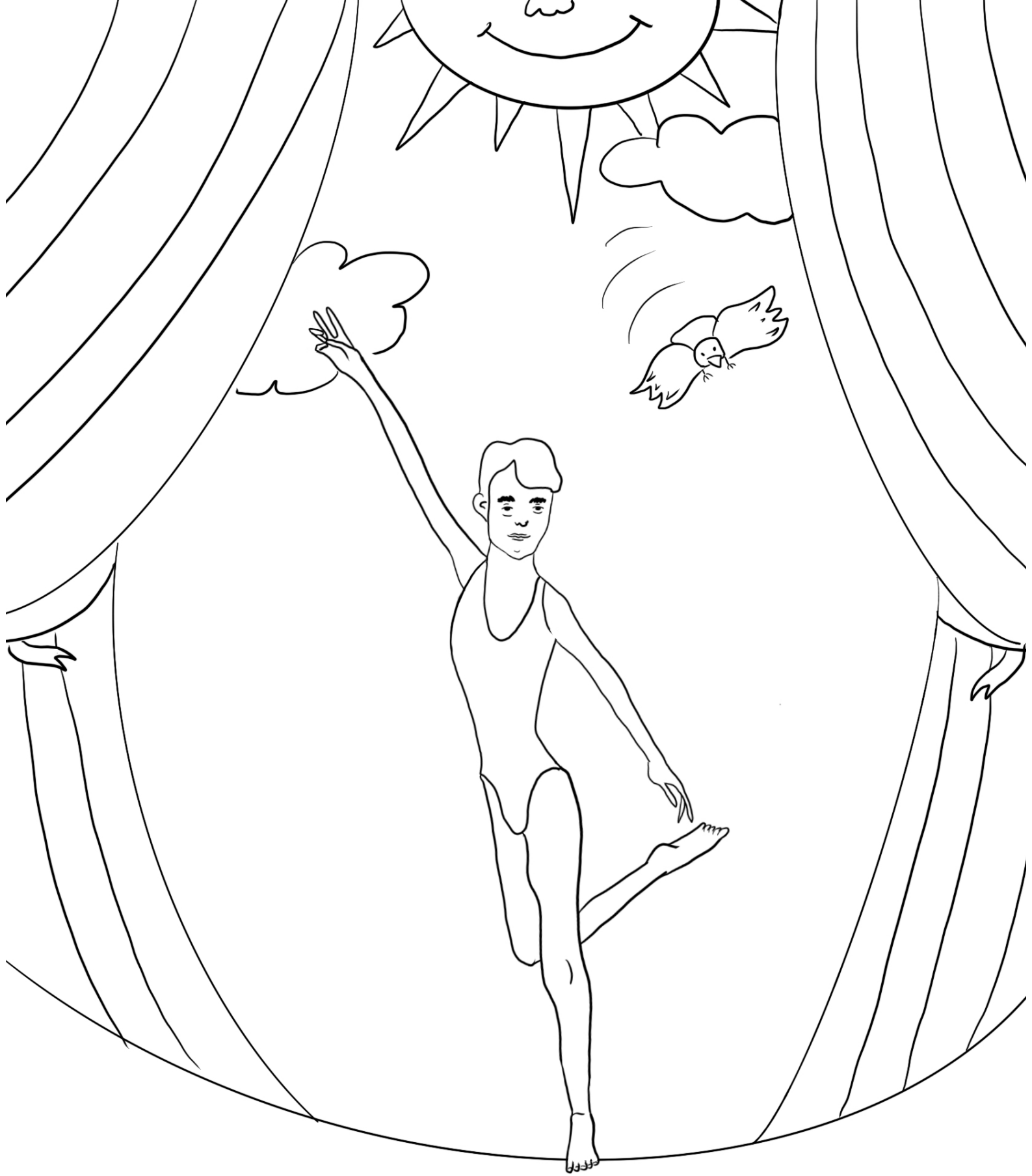
O da özgür!

İnsanlar ne arar yerlerde? 10 yaşına geldim hala hiç anlamadım. Ben hep göğe bakmak isterim. Mümkünse kafamı hiç indirmemek hep öylece yukarı bakmak isterim. Güneş bana her zaman güler çünkü. Sonra kuşlara bakarım, çok da kıskanırım onları. Çünkü ben de onlar gibi uçabilmek isterim. Anneme sorduğumda bana bunun mümkün olmadığını söyler hep. Ben de bilirim fiziken mümkün olmadığını ama her zaman da hissederim uçabileceğimi. İlla fiziki mi olur uçmak? Belki de uçabilmek demek özgür hissedebilmek demektir. Hem o zaman herkesin uçuşu da farklı olur. O zaman, bu yüzdendir belki de benim de dans ederken kendimi aynı bir kuş gibi hissetmem, hem de en özgüründen. Hem zaten bazen tek bacağının üzerinde durabilmek bile uçmak demektir.

ADIMLARIM

Yürümeyi seviyorum . Dünya'da nereye gidecek olursam olayım, oraya hep yürüdüm bugüne dek . Yolu hissetmeyi seviyorum, geçtiğim yollara kısa mesafeden dönüp bakabilmeyi de . Bugün de aldım başımı gittim . Üstüme en sevdiğim çizgili kazağı ve yün pantolonumu geçirdim, saçlarımı özenle ayırdım her zaman yaptığım gibi .

Şu an, gezgin hayatımda ilk kez, yolun devamını göremediğim bir noktadayım . Güneş gözlerini bile açmadı, yüzünün yarısı ise bulutun arkasında; ama ona rağmen toprak yumuşadı, bir dondurmanın üstünde duruyorum adeta . Fikrinizi ve yorumlarınızı merak ediyorum, ne yapmam gerektiği konusunda kafam oldukça karışık . Ama öncelikle izin verin bugünümü anlatayım .

Ne diyordum? Heh . Saçlarımı ayırdım evet . Artık hazırdım . Ne zamandır istediğim şeyi yapacaktım . Kristal adasına gitmek, her gezginin olduğu gibi benim de hayalimdi . Bu hakkı kazanmak için gerekli her şeyi yaptığımı da söylemeden geçmeyeyim . Listeyi tamamladım; Tropika Ormanı'nda maymunlarla bir hafta, uçurtmalardan ev inşası, lav gölünün üstünden asma köprüyle geçiş ve dahası . Şimdi sıra, her gidenin kendi hayatının anlamını bir kristalde bulabileceği adaya gitmekteydi . Çünkü bunca yıl içten içe bunu aradım . Attığım her adımda .

Adaya adımımı attığım an ışıklar gözümü kamaştırdı . Hayal ettiğimden de büyüleyiciydi burası . Her objenin ötesini görebiliyordum ve yüzbinlerce renkli kristal, adayı oluşturuyordu; Kristal Adası'nı . Adımlarımı dikkatlice atmaya devam ettim . Etrafıma iyi bakmalıyım; biliyordum ki kristalim her an karşıma çıkabilirdi . Önce yere düşmüş kristal bir elma dikkatimi çekti, elime aldım; ama elmanın “o” olduğuna dair herhangi bir işaret alamadım . Yoluma devam ettim . Bu kez bir küçük bir kristal kuş tüyü düştü omzuma . Fakat hayır, aradığım şey bu da değildi . Beklediğim işaretin gelmeyeceğini düşünürken ve dönüş yoluna geçmişken, uzakta bir ağaç dikkatimi çekti . Ağacın dalında ince bir ip ve ipin bir ucunda gül, bir ucundaysa bir çiçek vardı .

O an, ipi alıp boynuma geçirdim ve bütün bedenimi bir sıcaklığın sardığını hissettim . Kafamı aşağıya çevirip ipin iki ucundaki kristal elmaya ve güle

baktığımdaysa kristaller titreşmeye, bu kez daha da kuvvetli bir ışık yaymaya başladılar . Sonunda bulmuştum! Aradığım işaret bundan başkası olamazdı!

Boynumda ip, adayı terk ettim ve Ana Kara üzerinde güne yine yürüyerek devam etmeye koyuldum . Toprak adımlarımı sıklaştırdıkça yumuşamaya başlamıştı . Bir adım daha atacaktım ki zor durdum . Yol burada bitiyordu . Aşağısı sonsuz bir boşluktu . Kristallerin ötesini görebilmiştim . Bugüne kadar yürüdüğüm tüm yolların da . Bu seferse önümde duran, koca bir belirsizlikti .

Ne yapacağımı, bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini kafamda hesaplamaya çalışırken bir şey oldu . Öyle bir şey oldu ki hesap yapmanın, düşünmenin bile anlamı kalmadı . Kocaman, güleç yüzlü bir kuş; boynumdaki ipi kaptı ve belirsizliğe doğru kanat çırpmaya başladı . Kristal gül ve çiçeğin pek çok anlamı olabilirdi; hayatımın da öyle, kim bilir çiçek hayatımda ne ya da kim, gül neyin simgesiydi? Bilemeyecektim .

İşaretleri bu kadar önemsiyorsam; bu da bir işaret olmalıydı . Belki de hayatın anlamını aramak yersizdi . Belki de anlam tam burada, şu anda gizliydi . Hikayemin başına dönebilirim artık . Önümde iki seçenek var ve dediğim gibi . Bir yolu seçeceğim ve diğer yolun sonuçlarını asla öğrenemeyeceğim . Şimdi soruyorum size, bu yolu geri mi dönmeliyim, altımdaki toprağın erimesine izin mi vermeliyim?

Bir zamanlar gökyüzünü merak eden küçük bir kız çocuğu varmış. Bu kızın adı Keşifmiş. Ailesinin tek kızı, biricik prensesiymiş. Çok çalışan bir ailenin kızı olduğu için, onlardan uzak kalıyormuş. Aile kızlarını ne kadar sevse de çalışmaktan ona az vakit ayırabiliyorlarmış. Keşif mutlu olsun diye ona hep oyuncaklar alıyorlarmış. Ama Keşif o oyuncaklardan yalnız biriyle oynamış her zaman; tahta atıyla. Ailesi onun neden diğer bir sürü oyuncacı görmezden geldiğini bir türlü anlamazmış. Akşamları odasındaki gökyüzüne bakan koca pencerenin önüne doğru çekermiş atını. Saatlerce yıldızlara bakarak atının üstünde sallanır dururmuş. Onun merak ettiği tek bir şey varmış; bu koca gökyüzü. Hayallerinde atına binip yıldızları gezdiğini görürmüş.

Bir gece uykusundayken bir ses duymuş. Bir de ne görsün! Atı durmuş başında ona: “Gökyüzünü gidelim Keşif” diyor. İlk önce şaşırmış Keşif, ama sonra atının üstüne atlamış ve gökyüzüne doğru yükselmişler birlikte. Dünyanın tepesinde, atının üstünde gezmişler günlerce, o gezegenden ona. En son yorgunluktan ikisi de uyuyakalmış. Keşif gözünü açtığında yatağında uyanmış, atı konuşmuyor, başucunda duruyormuş Keşif’in. Yıllar geçmiş, yaşı büyümüş ama Keşif o rüyayı hiç unutmamış ve çok ünlü bir uzay bilimci olmuş. Keşif, hayalleri ve rüyasının peşinden koşup onlara kavuşan başarılı bir kadınmiş artık.

Gecenin geride bıraktığı sessizlik, balık pazarından taşınan levrek balığı kadar ağırlaşmaktaydı onu taşıyan kamburun omuzlarında.

Güneş öyle miydi oysa? O sabırsızdı, dokunmak istiyordu her bir tene, keşfetmek istiyordu, çocuk parkında telaşla koşuşturan çocukların nefesi olmak istiyordu. Sabırsızdı tabii, dengeyi severdi sevmesine, ama dayanamazdı gecenin ötekileştirmesine kendisini. Ki, o beraber anılmak istememişti ki zaten. Neden günler onun olmuyordu?

Kısıtlamalardan oldum olası nefret etmişti, insanoğlu ne anlar ki zamandan... O, hepsinden önce vardı, o hak ediyordu en çok olmayı, hükmetmeye yeryüzüne. Gece güldü Güneş'in haline, toy mızızlanışlarına. Tebessümünde, yılların bilgeliği vardı. Bekle dedi, bekle anlasın. Biz hiçbir zaman ayrılmadık, farkında değil sadece, hep bir olacağımızdan. Sabret dedi kendi kendine, sonsuza kadar zamanımız var nasılsa.

Yağmur yağdı, Güneş açtı ve gökyüzünde renkler belirdi. Sarı, mavi, yeşil, kırmızı, mor, lacivert... Evet! Bu bir gökkuşağıydı. Beklenen gün gelmişti, doğadaki bütün gözler yukarı bakıyordu. Gökkuşağının renklerinin arasında süzülen bir kız gördüler. Bu kız, ne zaman gökkuşağı çıksa yeryüzüne iniyordu. Amacı göklerdeki mucizeleri yer yüzüne taşımaktı. Bir elinde barışı, diğerinde ise sevgiyi taşırdı. Kız, bugün inmek için Mutluluk Köyü'nü seçti. Gözü ilk önce dikenli bitkilere sarılmayı seven koalaya takıldı. Fakat koala ne zaman bunu denese dikenler vücuduna batıyor, canını acıtıyordu. Kız bunu gördü ve bitkinin dikenlerini pamuğa cevirdi ve koalaya: "Hadi git sarıl, bu sefer canın acımayacak, söz" dedi. Koala, tereddüt etse de kızı dinledi ve denedi. Şaşkınlık içinde "Bu nasıl olur, hiç canım acı mıyor?" dedi. Kız koalaya döndü: "Bunu o kadar çok istiyordun ki, şimdi gerçekleşti. Mucizelere inanmak lazım değil mi? Çünkü her kalp kendi mucizesini yaratır, sadece bunu gerçekten istemek gerek" dedi ve yürümeye devam etti.

Kız, birbirlerini aslında çok seven ama sürekli kavga eden bir tırtıl ve kaplumbağaya rastladı. Neden sürekli kavga ettiklerini sordu. Tırtıl dedi ki: "Ne zaman bir şey yapsak sürekli geç kalıyoruz, çünkü çok yavaş. Hiçbir şeye yetişemiyoruz ve artık bundan çok sıkıldım." Kaplumbağa ise şöyle dedi: "Tırtıl o kadar küçük ki sürekli kayboluyor ve onu aramaya çalışmaktan sıkıldım." Kız iki parmağı ile barış işareti yapan elini havaya kaldırdı ve şöyle dedi: "Canlılar sahip oldukları özellikler yüzünden birbirlerine sinirlenmemelidirler. Hepsinin dünyaya gelmesinde bir amaç vardır. Tırtıl mesela, büyüyünce çok güzel bir kelebeğe dönüşecek ve uçmayı başaracak ve belki seni bile uçuracak. Senin sadece sabretmeyi ve onun büyümesi için beklemeyi öğrenmen lazım. Aynı şekilde tırtıl, sen de gereken sabrı arkadaşın kaplumbağa için tanımalısın. Çünkü arkadaşın kaplumbağa çok zeki. Baksana, evini sırtında bile taşıyor, yükü ağır. Belki de o yüzden yavaştır he, ne dersin?"

Kaplumbağa tırtılın ilerde uçacak olmasından, tırtıl ise kaplumbağanın evini sırtında taşımasından o kadar etkilendi ki, artık sahip oldukları özellikler için birbirlerine kızmayı bırakıp sadece çok iyi iki dost oldular. Ve kız çiçeklere doğru yürümeye devam etti. Çiçeklerin arasında

bir domates gördü. Domates üzgün ve keyifsizdi. Neden böyle olduğunu sordu. Domates: “Ekildiğim günden beri büyüyemiyorum, bende bir problem var. Diğer bütün arkadaşlarım şimdiden kıpkırmızı oldular bile.” Kız şöyle bir baktı ve sorunu hemen anladı. Çiftçi domatesi hiç güneş alamayacağı bir yere ekmişti ve küçük domates de bu yüzden bir türlü büyüyemiyordu. Kız sevgi dolu olan elini domatese uzattı ve bir anda tam 6 tane kıpkırmızı domates yetişti. Domates şaşkın bir şekilde nasıl hemen büyüdüğünü sordu. Kız da şöyle cevap verdi: “Sana büyümen için sadece sevgimi verdim, çünkü sevgi doğanın ikinci güneşidir.”

Kız yavaşça havaya baktı. Gökkuşağı artık belli belirsiz gözüküyordu gökyüzünde. Kızın geri dönme vakti gelmişti. Şöyle bir etrafına baktı ve içinde bulunduğu dünyada hala barışa ve sevgiye ihtiyaç olduğunu gördü. İçindeki tüm mucizeleri dünyada yaşayan insanlara armağan etti. İnsanların sadece bunu nasıl kullanması gerektiğini öğrenmeleri gerekiyordu. Eğer öğrenebilirseler, dünyamız hep barış ve sevgi içinde olacaktı.

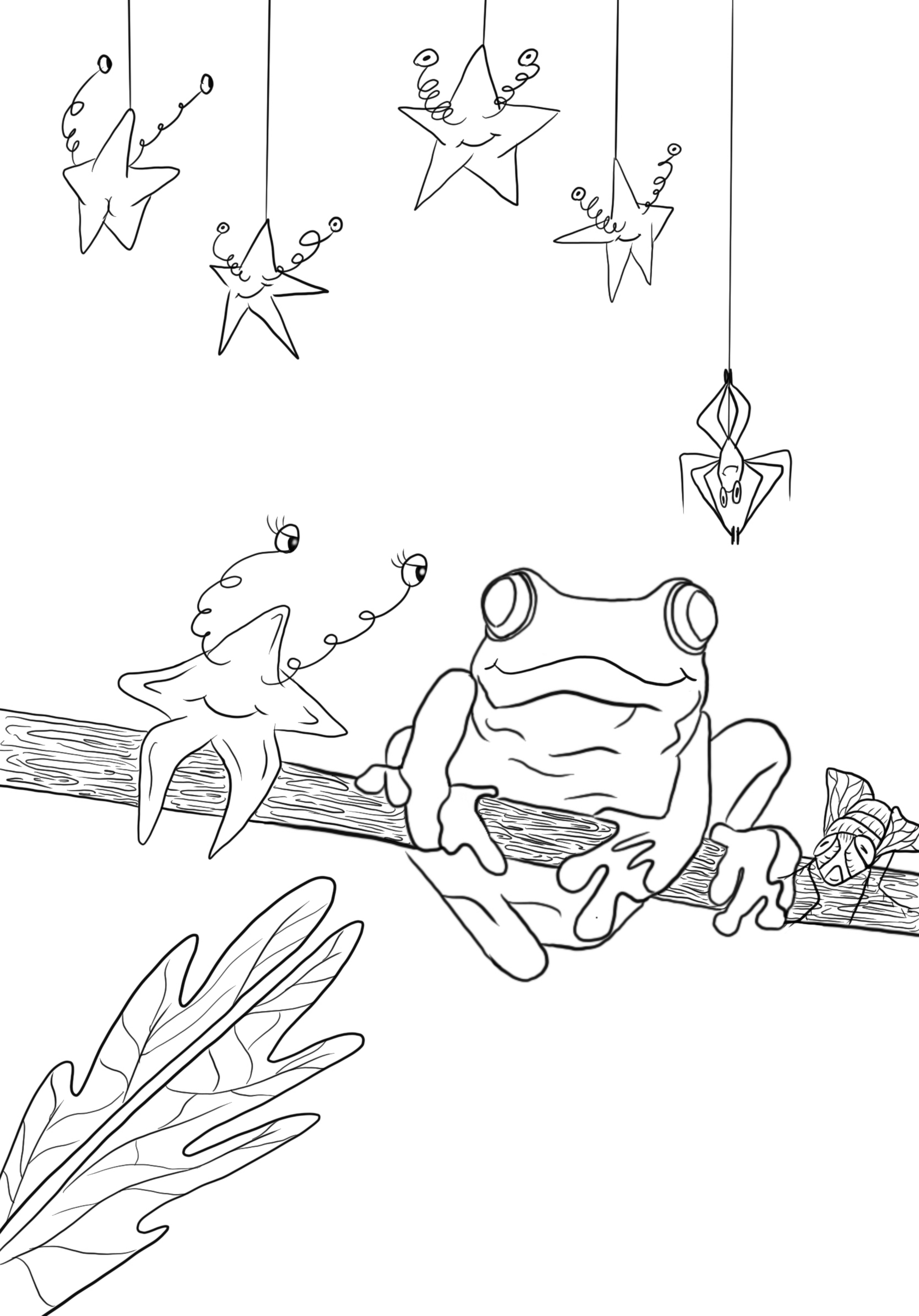

Özgür Dünya öncesi hayvanlar sadece kendi türleri arasında aşk yaşarlarmış, diğer türlere ilgi duyma düşüncesi akıllarının ucundan bile geçmezmiş. Bir başka deyişle; bir kurbağa yalnızca başka bir kurbağaya, bir yıldız ise yalnızca başka bir yıldızla aşık olabileceğini sanırmış. Bu durum, varoluşun başından beri, nesiller boyunca devam etmiş ve hiç kimse aksini sorgulamamış.

... Sani ve Boni tanışana kadar...

İkilinin mutluluğu bütün dünyaya iki farklı hayvanın birbirine aşık olabileceğini kanıtlamış, tarihçi kargalar ise Sani ve Boni'nin evlendikleri günü Özgür Dünya'nın ilk günü olarak tarihe kazımışlar.

Merak eder yıldızları Akrep. Elma kurdu olur bir gün, diğerk gün
pamuk şekerine dönüşür her bir yıldız. Elini uzatıp limon toplar
limonatası için. Oynarken bir gün Lale ile; geldiğini gördü
arkadaşlarının. Renk renk, şekil şekil her biri toplanmıştı uçan
kutuda. Süzülüyorlardı arkalarında yıldız tozlarıyla. Ne getirmişti
arkadaşları? Götürecekler miydi onu da? Gecedensabaha,
aydınlıktan karanlığa aklını kurcalayan yere, yıldızlara uçuracaklar
mıydı? Merak etti Akrep hediyelerini. Lale'nin elinden tutup
süzüldü arkadaşlarına doğru. Zıpladılar çilek buluttan balık buluta.
Giderek yaklaştılar kutudaki arkadaşlarına. Tuttu elinden Lale'yi,
son bir zıplama ile girdiler içeri. Dondurmadan yapılmış
pencereleri, havuçtan koltukları ile örtülüydü içerisi. Onundu artık
yıldızlar da, kamyonlar da.

